

Sygn. akt II K 65/17

Sprostowano zgodnie z prawomocnym postanowieniem z 04.04.2018r.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Płocku Wydział II Karny w składzie:

przewodniczący **SSO Jacek Giętka (spr.)**

ławnicy **Urszula Chylińska Cezary Tadeusz Roman**

protokolant P. S. st. sekr. sąd. A. S. (1), st. sekr. sąd. M. Z.

przy udziale prokuratora Grzegorza Jędrzejewskiego, L. W., A. M. i A. S. (2)

po rozpoznaniu w dniach 24.10., 21.11., 23.11.2017 r. oraz 23.01., 02.02. oraz 19.02.2018 r. sprawy

M. B. (1)

syna P. i A. z d. D.

urodz. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 12 grudnia 2016 r. w miejscowości C. gm. D. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim posługując się nożem, którym zadał kilka uderzeń pokrzywdzonej, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy (...) o wartości co najmniej 200 złotych na szkodę M. W. (1)

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

II. w tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim grożąc M. W. (1) użyciem noża żądał od niej wydania pieniędzy jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej i przyjazd osoby postronnej

tj. o przestępstwo z 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

III. w tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim zabrał w celu przywłaszczenia telewizor T., torebkę i dekodery cyfrowy o wartości co najmniej 1150 zł. na szkodę M. W. (1) i komputer o wartości co najmniej 1000 złotych na szkodę Urzędu Miasta i Gminy w D.

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

IV. w dniu 12 grudnia 2016 r. w miejscowości C. kierował w ruchu lądowym po drodze publicznej samochodem osobowym O. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,58 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o przestępstwo z 178a § 1 k.k.

V. w dniu 12 grudnia 2016 r. w D. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim i M. K. (1) po otwarciu zamkniętych drzwi włamał się do samochodu O. (...) nr rej. (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia akumulator o wartości 400 złotych oraz dowód rejestracyjny samochodu O. (...) nr rej. (...) działając na szkodę K. G.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

VI. w dniu 8 listopada w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, używając wobec pokrzywdzonego K. Z. przemocy w postaci odepchnięcia go barkiem i uderzenia głową w twarz dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 50 złotych oraz telefonu komórkowego Samsung G. (...) wartości 1200 złotych na szkodę ojca pokrzywdzonego D. Z.

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

VII. w dniu 8 listopada 2016 r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w lombardzie F. przy ul. (...) podpisując umowę przedwstępną sprzedaży telefonu komórkowego Samsung G. (...) i wydając ten telefon pracownikowi lombardy J. S. wprowadził ja w błąd co do prawa własności tego telefonu i faktu, iż jest on wolny od wad prawnych, gdy tymczasem telefon ten pochodził z przestępstwa rozboju i podpisując wskazaną umowę doprowadził pracownika lombardu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 250 złotych które otrzymał tytułem zaliczki na poczet umowy działając na szkodę właściciela lombardu B. M.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

VIII. w dniu 15 listopada 2016 r. w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, grożąc małoletniemu pokrzywdzonemu K. B. pobiciem dokonał zaboru w celu przywłaszczenia kurtki o wartości 180 złotych na jego szkodę

tj. o przestępstwo z 280 § 1 k.k.

IX. w dniu 15 listopada 2016 r. w P. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim, używając wobec małoletniego pokrzywdzonego P. Ł. przemocy w postaci wykręcania i przytrzymywania rąk dokonał zaboru w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego Samsung G. (...) wartości 650 złotych na jego szkodę

tj. o przestępstwo z 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

M. K. (1)

syna M. i B. z d. W.

urodz. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

X. w dniu 12 grudnia 2016 r. w D. woj. (...) wspólnie i w porozumieniu z ustalonym nieletnim i M. B. (1) po otwarciu zamkniętych drzwi włamał się do samochodu O. (...) nr rej. (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia akumulator o wartości 400 złotych oraz dowód rejestracyjny samochodu O. (...) nr rej. (...) działając na szkodę K. G.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

XI. w dniu 12 grudnia 2016 r. w D. po wybiciu szyby włamał się do samochodu F. (...) nr rej. (...) i zabrał w celu przywłaszczenia saszetkę z dokumentami o wartości 50 złotych działając na szkodę D. W.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. oskarżonego M. B. (1) uznaje w ramach czynów zarzucanych w punktach I, II, VI, VIII i IX aktu oskarżenia za winnego tego, że:

1) w dniu 8 listopada 2016 r. w P. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym z imienia i nazwiska nieletnim użył przemocy wobec małoletniego K. Z. polegającej na odepchnięciu

barkiem, wyrwaniu aparatu telefonicznego z ręki i uderzeniu głową w twarz oraz zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 60 złotych i telefon komórkowy marki „Samsung G. (...)” o wartości 1.200 złotych na szkodę D. Z., co stanowi przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i za to z mocy tego przepisu skazuje,

2) w dniu 15 listopada 2016 r. w P. na ul. (...) grożąc wobec małoletniego K. B. użyciem przemocy polegającej na pobiciu zabrał w celu przywłaszczenia kurtkę o wartości 180 złotych na szkodę K. B., co stanowi przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i za to z mocy tego przepisu skazuje,

3) w dniu 15 listopada 2016 r. w P. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym z imienia i nazwiska nieletnim użył przemocy wobec małoletniego P. Ł. polegającej na przytrzymaniu rąk oraz zabrał w celu przywłaszczenia poprzez wyciągnięcie z kieszeni kurtki telefon komórkowy marki „Samsung G. (...)” o wartości 650 złotych na szkodę E. M., co stanowi przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i za to z mocy tego przepisu skazuje,

4) w dniu 12 grudnia 2016 r. w miejscowości C. gm. D. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym z imienia i nazwiska nieletnim grożąc „kłopotami” użył przemocy wobec M. W. (1) polegającej na wyrwaniu aparatu telefonicznego z ręki oraz zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki (...) o wartości 200 złotych na szkodę M. W. (1), co stanowi przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i za to z mocy tego przepisu skazuje,

a nadto ustala, że przestępstwa te popełnił w podobny sposób oraz w krótkich odstępach czasu i na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

II. oskarżonego M. B. (1) uznaje w ramach czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2016 r. w miejscowości C. gm. D. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym z imienia i nazwiska nieletnim zabrał w celu przywłaszczenia telewizor marki (...) i torebkę o łącznej wartości 1150 złotych na szkodę M. W. (1), dekodery Cyfrowego P.-u o nieustalonej wartości na szkodę M. W. (2) oraz komputer o nieustalonej wartości na szkodę Gminy D., co stanowi przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i za to z mocy tego przepisu skazuje na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego M. B. (1) uznaje w ramach czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2016 r. w miejscowości C. gm. D. znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził samochód marki O. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, co stanowi przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i za to z mocy tego przepisu skazuje na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego M. B. (1) uznaje w ramach czynu zarzucanego w punkcie V aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2016 r. w D. na ul. (...) dokonał z samochodu marki O. (...) nr rej. (...) kradzieży akumulatora o wartości 150 złotych na szkodę K. G., co stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i za to z mocy tego przepisu skazuje na karę 10 (dziesięciu) dni aresztu;

V. oskarżonego M. B. (1) uznaje w ramach czynu zarzucanego w punkcie VII aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 8 listopada 2016 r. w P. na ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez podpisanie przedwstępnej umowy sprzedaży i wydanie telefonu komórkowego marki „Samsung G. (...)” pracownicy lombardu J. S. wprowadził ją w błąd co do okoliczności, że aparat telefoniczny stanowi jego własność i jest wolny od wad prawnych, czym doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 250 złotych na szkodę (...)

Spółki Jawnej we W., co stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i za to z mocy tego przepisu skazuje na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. wymienione w punktach I, II, III i V wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu M. B. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. B. (1) środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

VIII. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. B. (1) świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5.000 (pięć tysięcy) złotych;

IX. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. B. (1) obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę:

- kwoty 60 (sześćdziesiąt) złotych D. Z.,

- kwoty 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych (...) Spółce Jawnej we W.;

X. oskarżonego M. K. (1) uznaje w ramach czynu zarzucanego w punkcie X aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2016 r. w D. na ul. (...) dokonał z samochodu marki O. (...) nr rej. (...) kradzieży akumulatora o wartości 150 złotych na szkodę K. G., co stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. i za to z mocy tego przepisu skazuje na karę 400 (czteryście) złotych grzywny, przy czym na podstawie art. 82 § 3 k.p.w. zalicza na poczet grzywny okres zatrzymania przez Policję od dnia 12 grudnia 2016 r. godz. 16.00 do dnia 13 grudnia 2016 r. godz. 16.10 przyjmując dzień zatrzymania za równoważny grzywnie w wysokości 200 złotych;

XI. oskarżonego M. K. (1) uznaje w ramach czynu zarzucanego w punkcie XI aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 12 grudnia 2016 r. w D. na ul. (...) dokonał poprzez wybite szyby w drzwiach włamania do samochodu marki F. (...) nr rej. (...) i zabrał w celu przywłaszczenia saszetkę o wartości 50 złotych wraz z zawartością, w tym dokumentem stwierdzającym tożsamość w postaci dowodu osobistego i dokumentami stwierdzającymi prawo majątkowe w postaci dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu na szkodę D. W., co stanowi przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to z mocy tych przepisów skazuje, a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierza karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę 30 (trzydzieści) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

XII. na podstawie art. 69 § 1 k.k., art. 70 § 2 k.k., art. 72 § 2 k.k. oraz art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. K. (2) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

XIII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego M. K. (2) obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę D. W. kwoty 295,03 (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych trzy grosze) złotych;

XIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza na poczet orzeczonej wobec oskarżonego M. B. (1) kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 16 listopada 2016 r. godz. 6.50 do dnia 17 grudnia 2016 r. godz. 14.55, od dnia 12 grudnia 2016 r. godz. 14.20 do dnia 13 czerwca 2017 r. godz. 14.20 i od dnia 18 czerwca 2017 r. godz. 14.20;

XV. na podstawie art. 192a § 1 k.p.k. nakazuje z datą uprawomocnienia się wyroku zniszczenie śladów biologicznych, zaś na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca z datą uprawomocnienia się wyroku następujące dowody: M. W. (1) nóż, (...) Spółce Jawnej we W. umowę (k.150), zaś płytę DVD (k.45) nakazuje pozostawić, jako załącznik;

XVI. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w Płocku) na rzecz adw. M. M. (2) kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych oraz 23 % od tej kwoty podatku VAT tytułem nieopłaconej przez oskarżonego M. B. (1) pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

XVII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia M. B. (1) i M. K. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w częściach na obu przypadających, w tym opłat w sprawach karnych.

Sygn. akt II K 65/17

UZASADNIENIE

Sąd, mając na uwadze treść przepisów art. 422 § 2 k.p.k. i art. 424 § 3 k.p.k., ograniczył zakres uzasadnienia do czynów, których popełnienie zarzucono oskarżonemu w punktach I i II aktu oskarżenia, a nadto do przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego czynu w punkcie I.4 wyroku oraz rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych tego czynu, a także wyjaśnienia podstaw prawnych wyroku co do pozostałych czynów przypisanych oskarżonemu oraz zapadłych rozstrzygnięć.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny odnośnie czynów zarzucanych w punktach I, II i III aktu oskarżenia.

W dniu 12 grudnia 2016 r. M. W. (1) przebywała w domu w miejscowości C. gm. D.. Około godz. 13.00 M. W. usłyszała pukanie do drzwi. Po otwarciu drzwi zobaczyła dwóch młodych mężczyzn. Będący w stanie nietrzeźwości M. B. (1) i nieletni A. K. (1) wystąpili z prośbą, aby udostępnić im prostownik, gdyż nie mogą uruchomić samochodu z powodu rozładowania akumulatora. (protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym k.5,6,82-83) M. W. oświadczyła M. B. i A.K. K., że nie jest w stanie im pomóc, gdyż jest sama w domu. W odpowiedzi usłyszała, że pójdą do sąsiada. Po upływie kilku minut do M. W. dobiegło szczekanie psa, a także odgłosy z budynku gospodarczego. Wyszła do obory i zobaczyła biegającego cielaka, którego uprząż nie była uszkodzona. W tym czasie M. B. oraz A.K. K. weszli do domu i zabrali telewizor marki (...) wartości 1100 złotych wraz z torebką o wartości 50 złotych będące własnością M. W., dekodery Cyfrowego P.-u o nieustalonej wartości należący do M. W. (2), jak też komputer o nieustalonej wartości na szkodę Gminy D.. Po przeniesieniu rzeczy przez okno, którym obaj wyszli z domu, porzucili je za stodołą przy balach słomy na oczach K. i Z. małżonków K., którzy przejeżdżali w pobliżu samochodem. Po trwającym kilka minut naganianiu i uwiązaniu cielaka M. W. wróciła do domu i zauważyła brak telewizora marki (...) oraz komputera stacjonarnego, a także otwarte okno w pokoju. Wtedy telefonicznie z telefonu komórkowego zawiadomiła Policję, a następnie sąsiada Z. K. (1), że została okradziona. Z kolei Z. K. telefonicznie zawiadomił sąsiada M. M. (3). M. W. zamknęła natomiast okno i wyszedłszy z domu spostrzegła w pobliżu domu M. B. i A.K. K.. Zaczęła krzyknąć „złodzieje”, że przyszli okraść „starą kobietę”, a także, że spuści groźnego psa. M. B. i A.K. K. ruszyli w stronę kobiety, która po wejściu do domu nie zdążyła zamknąć drzwi wejściowych. Obaj mężczyźni znaleźli się w korytarzu. Stojąca przy zlewie M. W. usłyszała, że ma wydać oszczędności i kluczyki od samochodu. Wtedy M. W. chwyciła za leżący w zlewie nóż kuchenny. M. B. zaczął się szarpać z M. W. chcąc wyrwać jej nóż. M. B. doznał niewielkiej rany dłoni, a M. W. w trakcie szarpaniny rany ciętej grzbietu lewej ręki. Nóż upadł na podłogę. Następnie M. W. sięgnęła po telefon komórkowy oświadczając, że zawiadomi telefonicznie Policję. A.K. K. zagroził „kłopotami”, zaś M. B. wyrwał z ręki M. W. telefon komórkowy, który zabrał ze sobą, gdy z A.K. K. wycofali się do korytarza. M. B. zaczął krzyknąć, że zawiadomi Policję, gdyż został skaleczony. Wtedy M. W. zamknęła drzwi od kuchni i trzymając za klamkę słyszała krzyki, że i tak odda kluczyki od samochodu i oszczędności. Po tym, jak na podwórko wjechał Z. K. samochodem, w którym była też jego żona, M. B. i A.K. K. wyszli z korytarza do pokoju, gdzie otworzyli okno i po wyskoczeniu przez nie zaczęli uciekać. Z. K. wysiadł z samochodu, ale zorientowawszy się, że napastnicy uciekają ponownie wsiadł do samochodu

i ruszył za nimi w pościg. K. K. zaczęła gonić pieszo obu uciekinierów. W tym czasie M. W. z krwawiącą raną na rękę wyszła na podwórko, gdzie pojawił się sąsiad M. M.. Oboje odnaleźli za balami słomy porzucone rzeczy: telewizor, komputer i torebkę ze znajdującym się w niej dekodermem Cyfrowego P., które razem zanieśli do domu. (zeznania świadka M. W. k.21v.-23, 29v.,708-711, zeznania świadka Z. K. k.36v. 742-745, zeznania świadka K. K. k.38v.,745-746, zeznania świadka M. M. k.40v., 747-748, wyjaśnienia M. B. k.99, 114, 701-702, 705-707, karta medycznych czynności ratunkowych k.8, protokół oględzin miejsca k.24-26, materiały pogładowe k.434-438, protokoły pobrania wymazu k.443,453, protokoły pobrania materiału porównawczego k.443,453, opinia z badań genetycznych k.501-509, umowa użyczenia k.731-733) O godz. 14.00 policjant A. D. z Posterunku Policji w D. dokonał zatrzymania A.K. K.. (protokół zatrzymania osoby k.9, wyjaśnienia M. B. k.99,114,701-702,704,705-707) M. B. porzucił telefon komórkowy marki (...) o wartości 200 złotych na polu zanim, o godz. 14.20, został zatrzymany przez policjanta R. D. z Posterunku Policji w D.. (protokół zatrzymania osoby k.2-3) Przy M. B. znaleziono kluczyki do samochodu i otwartą paczkę gum (...). (protokół przeszukania osoby k.13-15) Z kolei A.K. K. posiadał przy sobie klucz płaski „10”, telefon komórkowy marki S. gt 5570, pasek, zapalniczkę, baton (...), klucz (...), dwa banknoty po 20 złotych i bilon w łącznej kwocie 4,56 złotych. (protokół przeszukania osoby k.16-18) O godz. 18.57 M. W. została przyjęta na szpitalnym oddziale ratunkowym Wojewódzkiego Szpitala (...) w P., gdzie zszyto jej ranę grzbietu lewej ręki, a następnie założono opatrunek. (karta pacjenta k.30) Z. K. i M. M. razem udali się na miejsce zatrzymania obu napastników przez Policję i znaleźli telefon komórkowy marki (...), który następnie zwrócili M. W.. (zeznania świadków Z. K. k.36v., zeznania świadka M. M. k.40v.)

M. B. wykazywał przejawy demoralizacji w trakcie realizacji obowiązku szkolnego. (sprawozdanie z nadzoru k.294-296, opinia o nieletnim k.297-304, postanowienie Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 4 marca 2015 r. k.309, postanowienie Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 9 lutego 2016 r. k.318, opinie dyrektora szkoły k.349-350,355-358 sprawozdanie z wywiadu k.351-352, postanowienie Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 29 sierpnia 2014 r. k.361, sprawozdanie z nadzoru k.364-366,378-379,382-383,386-387,390-391,394,395-396,400-400a,403, wywiad środowiskowy k.427-428)

M. B. był karany (dane o karalności k.496, odpisy wyroków k.688-689,735):

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Sierpcu z dnia 22 sierpnia 2016 r. w sprawie o sygn. II K 801/15 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz jednoczesnym oddaniem pod dozór kuratora sądowego i obowiązkiem naprawienia szkody,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 18 maja 2017 r. w sprawie o sygn. II W 398/17 za wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. na karę 5 dni aresztu.

W jednostce penitencjarnej posiada dobrą opinię. (opinia k.693-695)

M. B. nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo, a choć jego osobowość kształtuje się nieprawidłowo w kierunku osobowości dys socjalnej mógł rozpoznać znaczenie czynów i pokierować swoim postępowaniem. Wprawiając się w stan nietrzeźwości przewidywał albo mógł przewidzieć wyłączenie lub ograniczenie poczytalności. (dokumentacja medyczna k.737, opinia sądowo-psychiatryczna k. 778-795)

Oskarżony M. B. (1) w trakcie pierwszego przesłuchania na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów w tym m.in. do popełnienia rozboju z użyciem niebezpiecznego przedmiotu w postaci noża na osobie M. W. i skorzystał z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień (k.75). W trakcie kolejnego przesłuchania wyjaśnił m.in., że przyszedł do domu, gdzie na podwórku stał samochód, po czym zapytali kobiety, czy ma kable, „żeby podładować akumulator”. Po uzyskaniu odpowiedzi, że nie ma i jest sama wrócili do samochodu, aby uruchomić silnik „z popychu”. Gdy A.K. K. zauważył, że kobieta chodzi po podwórku. To choć był bardzo pijany ponownie poszli do domu i przez otwarte drzwi, pod nieobecność kobiety, weszli do domu, skąd wziął komputer oraz uciekł przez okno, po czym pozostawił komputer za szopą, a następnie udał się do samochodu, gdzie przyszedł też A.K. K., z którym znowu wrócili do tego samego domu przy którym kobieta twierdziła, że została okradziona z telewizora i innych rzeczy. Gdy „dzwoniła” na Policję wyrwał jej telefon. Wtedy kobieta złapała za nóż. Złapał ją za rękę, w którym trzymała nóż, ale kobieta chwyciła nóż w drugą rękę, po czym uderzyła go tym nożem w rękę. Gdy zobaczył krew, wraz z A.K. K.,

zaczął uciekać biegnąc „na pole”, gdzie zostali złapani przez policjantów, przy czym wyrwał telefon „tej pani, żeby nie dzwoniła na Policję” i później tego telefonu nie miał (k.99). W trakcie posiedzenia w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wyjaśnił m.in., że zauważył stojący na podwórku samochód i postanowili zapytać się o kable, aby „podładować” samochód, ale gdy pani powiedziała, że nie ma kabli wrócili do samochodu. Wtedy A.K. K. zauważył, że pani wyszła na podwórko, więc weszli do domu. Wziął komputer i wyszedł przez okno, po czym poszedł za szopę lub stodołę i położył komputer za bołdami. Potem wrócił do samochodu, gdzie przyszedł również A.K. K. i razem pchali samochód. Następnie po dwóch minutach poszedł za A.K. K. do domu pani, która krzyczała, że ją okradli i miała telefon w ręku. Powiedział do niej, „żeby nie dzwoniła”, a „jak dzwoniła” wyrwał jej telefon, „żeby nie dzwoniła”. Wtedy wzięła nóż, który chciał wyrwać. Gdy przełożyła nóż w drugą rękę zahaczyła o jego rękę. Zaczął uciekać, gdy zobaczył, że krwawi. Nie zapamiętał, aby ktoś mówił, aby dawała oszczędności i kluczyki od samochodu, choć zapamiętał prawie wszystko. Choć wyrwał telefon to później musiała ta rzecz zostać w domu, gdyż go nie miał (k.114). Potwierdził treść wyjaśnień złożonych przy poprzednim przesłuchaniu dodając, że miał wizyty u lekarza psychiatry przez okres pół roku (k.115). W końcu na rozprawie przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych czynów, w tym dokonania kradzieży mienia na szkodę M. W., ale nie przyznał się do użycia noża oraz domagania się wydania pieniędzy przez M. W., po czym wyjaśnił, że po tym, jak w połowie drogi zepsuł się w samochodzie alternator oraz rozładował akumulator poszli z A.K. K. do najbliższego znajdującego się domu pani M. W., której, gdy otworzyła drzwi, zapytali się, czy ma kable, żeby podładować akumulator. Odpowiedziała, że nie ma i mieszka sama, więc im nie pomoże. Ruszyli do sąsiada i zauważyli, że M. W. wyszła z domu. Wtedy zawrócili i weszli do domu, z którego zabrał telewizor, dekodery i komputer, po czym wyszedł przez okno z tyłu domu i położył te rzeczy za stodołę i bołdami. Po chwili przybiegł A.K. K. i poszli do samochodu, który zaczęli pchać, gdy M. W. wróciła do domu. Następnie powrócili do domu M. W., po czym zapukali do drzwi. Gdy M. W. otworzyła drzwi zaczęła obu wyzywać od złodziei, a mając telefon w ręku powiedziała, że „zadzwoń” na Policję. Wtedy wyrwał jej z ręki telefon, żeby „nie zadzwoniła” na Policję, bo się przestraszył. M. W. z przedpokoju poszła do kuchni, więc zamknęli drzwi do kuchni. Następnie M. W. zaczęła krzyczeć, że została okradzona przez złodziei. Wtedy otworzyli drzwi chcąc z nią pogadać i weszli do kuchni, po czym odwrócił się do A.K. K., który powiedział, że będzie „przypał” za tę kradzież. Potem zwrócił się do M. W., której przestraszył się, gdyż szła z nożem w jego kierunku. Trzymając w lewej ręce telefon próbował wyrwać nóż M. W. i zahaczył o ostrze, po czym zaczęła mu lecieć krew. Wtedy przyjechał sąsiad M. W. samochodem na podwórko, więc przez okno uciekli w pole, gdzie zostali aresztowani przez policjantów (k.701-702). Dodał, że przy drugim wejściu do domu M. W. miała w ręku telefon, a gdy była w kuchni pojawił się w jej ręku nóż, z którym ruszyła po tym, jak A. K. stwierdził, że będzie „przypał”. Zaprzeczył, aby trzymał w ręku nóż, który zahaczył jego prawą rękę ostrzem, gdy próbował złapać M. W. za rękę, aby go wytrącić, co mu się nie udało. Nie zapamiętał, aby żądali pieniędzy od M. W., gdyż byli pijani (k.704). Dodał, że nie wie, jak wyglądał ten nóż, a nie jest prawdą, aby zadał nim kilka uderzeń pokrzywdzonej, gdyż nie udało się mu przechwycić tego noża. Potwierdził natomiast wyrwanie pokrzywdzonej telefonu, gdy chciał „zadzwoić” na Policję, a także jego zabór z zastrzeżeniem, że nie miał go przy zatrzymaniu przez policjantów, bo mógł mu wylecieć w domu. Nie zapamiętał zaś, aby domagał się od M. W. wydania pieniędzy, choć wydaje mu się takiego żądania nie zgłosił. Zaprzeczył, aby zabrał torebkę z domu M. W., gdyż żadnej torebki nie widział. Jak również, aby A.K. K. ją zabrał, gdy przybiegł za stodołę, gdzie telewizor, dekodery i komputer pozostały i zostały odzyskane przez M. W.. Potwierdził, że był badany na zawartość alkoholu w organizmie i nie był trzeźwy. Nie umiał wytłumaczyć, dlaczego dopuścił się tych czynów, skoro pół roku wcześniej był skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem zastrzegając przy tym, że nie wiedział, jakie jest zagrożenie karą, bo gdyby wiedział to by tego nie dokonał. Dodał, że nie przyznał się przy pierwszym przesłuchaniu do popełnienia zarzucanych czynów, gdyż był pijany, a jak wytrzeźwiał to zrozumiał co zrobił i uznał, że należało się przyznać. Następnie stwierdził, że nie był nietrzeźwy, ale nie był „swój”, gdyż wcześniej nie nadużywał alkoholu. Jednocześnie potwierdził treść odczytanych wyjaśnień dodając, że oprócz komputera wziął też telewizor, a choć były problemy przy przechodzeniu przez okno z tymi rzeczami to dał radę mimo, że A.K. K. mu nie pomagał, bo komputer i dekodery były małe, telewizor nie był duży i mógł go objąć jedną ręką. Nie doznał zaś poważniejszych obrażeń oprócz skaleczenia prawej ręki na środku dłoni. Potwierdził w końcu swoje wizyty u lekarza psychiatry i przyjmowanie leków na uspokojenie (k.705-707).

Sąd uznał nieprzyznanie się oskarżonego M. B. do popełnienia zarzucanych mu czterech czynów przy pierwszym przesłuchaniu, w tym rozboju na szkodę M. W., za przyjętą początkowo linię obrony, która następnie bardzo szybko

uległa zmodyfikowaniu, gdyż przy kolejnych przesłuchaniach złożył obszernie wyjaśnienia, które potwierdziły jego aktywną rolę w kradzieży mienia z domu na szkodę M. W., ale też w zaborze aparatu telefonicznego po jego uprzednim wyrwaniu z ręki M. W. (k.99,114). Dał zresztą wyraz temu oświadczając przed sądem, że nie przyznał się przy pierwszym przesłuchaniu do popełnienia zarzucanych czynów, gdyż był pijany, a jak wytrzeźwiał to zrozumiał co zrobił i uznał, że należało się przyznać (k.706). Faktem jest, że oskarżony, jak i A.K. K. (k.82-83), w czasie zatrzymania (k.2-3) znajdował się w stanie nietrzeźwości, co wynika z obiektywnych badań M. B. (k.5,6). Jednak znajdujący się w jego organizmie alkohol nie mógł zatrzeć w pamięci oskarżonego tego akurat fragmentu zdarzenia, skoro mimo zadeklarowanego przez M. B. wypicia około godz. 10.00 400 g. wódki (k.5v.6v.) dobrze zapamiętał przebieg całego zajścia. Sąd wykluczył, aby przy pierwszym przesłuchaniu oskarżony był jeszcze w stanie po użyciu alkoholu zwłaszcza, że zaprzeczył temu, aby był nietrzeźwy, choć jednocześnie starał się przekonać, iż nie był „swój”, gdyż wcześniej nie nadużywał alkoholu (k.706). W rezultacie na rozprawie M. B. zmienił swoje oficjalne stanowisko poprzez przyznanie się do dokonania wszystkich zarzucanych mu czynów przy jednoczesnym zakwestionowaniu jednak, aby użył noża wobec pokrzywdzonej z jednoczesnym żądaniem wydania pieniędzy (k.701). W ocenie sądu zastrzeżenie oskarżonego, iż nie domagał się wydania pieniędzy (oszczędności, kluczyków od samochodu) od pokrzywdzonej mija się z prawdą mimo konsekwentnego utrzymywania, że nie zapamiętał, aby żądali wydania pieniędzy od M. W.. Przemilczając tę okoliczność przy pierwszym przesłuchaniu i powołując się na niepamięć w tym zakresie przy kolejnych przesłuchaniach oskarżony dążył, w ocenie sądu, do wykazania, że przy trzeciej już z kolei wizycie na posesji pokrzywdzonej zamiarem obu nie było wejście w posiadanie innego mienia niż te, które zostało już wyniesione z domu przez okno za stodołę. Okoliczności tej nie udało się zweryfikować w oparciu o zeznania świadka A.K. K., którego M. B. wielokrotnie wymienił, jako osobę towarzyszącą mu w dniu 12 grudnia 2016 r., aż do zatrzymania przez Policję, a któremu sąd nie dał wiary, że nie pamięta, aby w dniu 12 grudnia 2016 r. był w miejscowości C. (k.764) traktując z kolei jego nie przyznanie się do popełnionych w tej miejscowości czynów karalnych (k.518), jako niechęć do współpracy z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, skoro, jako nieletni, został uznany sprawcą przypisanych mu czynów karalnych, w tym, jak wynika z odpisu prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 26 kwietnia 2017 r. sygn. akt III Nkd 200/16 (k.516,798), rozboju na osobie M. W.. Dlatego sąd uznał za wiarygodne w tym zakresie zeznania pokrzywdzonej zwłaszcza, że to właśnie żądanie napastników wydania mienia w trakcie trzeciej ich wizyty skłoniło M. W. do chwycenia za leżący w zlewie nóż kuchenny, o czym zeznała dopiero przed sądem (k.709). Jednocześnie w ten sposób pokrzywdzona zmieniła swoją wersję zdarzenia, którą zaprezentowała przy pierwszym przesłuchaniu, a w którym wspomniała, że to niższy z napastników, czyli M. B., chwycił nóż, co skutkowało szarpaniną w trakcie której chcąc wyrwać nóż poczuła ból lewej dłoni i wycofała się przed domagającymi się oszczędności oraz kluczyków od samochodu napastnikami (k.22). Sąd przyznał walor wiarygodności wersji zaprezentowanej przez pokrzywdzoną na rozprawie zwłaszcza, że wspomniała o tym jeszcze przed ujawnieniem wcześniejszych zeznań (k.709). Nadto po odczytaniu pierwszych zeznań z postępowania przygotowawczego ponownie zastrzegła, że „z tym nożem było inaczej” nie umiając jednocześnie do końca wyjaśnić dlaczego zeznała niezgodnie z prawdą (k.710). Wprawdzie dodała, że była w szoku, ale to w żaden sposób nie usprawiedliwia postawy pokrzywdzonej, która wspomniała również o chęci zemsty. W ocenie sądu ten ostatni motyw złożenia zeznań nie oparty do końca na prawdzie jawi się jako najbardziej przekonujący zwłaszcza, że efektem szarpaniny pokrzywdzonej z oskarżonym była, jak wynika z obiektywnej karty pacjenta (k.30), wymagająca szycia i założenia opatrunku rana grzbietu lewej ręki u tej pierwszej. Owej szarpaniny dowodzi również karta medycznych czynności ratunkowych (k.8), z której treści wynika, że oskarżony doznał niewielkiej rany dłoni. Dla sądu było oczywistym, że gdyby M. B. chwycił, jako pierwszy przedmiotowy nóż to wtedy nie doszłoby do zranienia obu szarpiących się osób, a wyłącznie pokrzywdzonej, która z uwagi na przewagę siły fizycznej napastnika nie byłaby w stanie skutecznie, a przy tym bez obrażeń go unieszkodliwić. Wersję zdarzenia zaprezentowaną przez M. W. przed sądem potwierdza rzetelna opinia z badań genetycznych (k.501-509) sporządzona na podstawie pobranych na miejscu zdarzenia wymazów, których badania zestawiono z materiałem porównawczym uzyskanym, jak wynika z protokołów pobrania od pokrzywdzonej i oskarżonego (k.443,453). Wynika zaś z niej, że o ile na czubku brzeszczotu noża znaleziono obecność ludzkiego materiału biologicznego, w tym krwi, co pozwoliło zabezpieczyć próbkę mieszaniny DNA pochodzącą od co najmniej dwóch osób, w tym większość cech profilu DNA oskarżonego, to na rękojeści noża stwierdzono obecność ludzkiego materiału biologicznego z próbką mieszaniny DNA pochodzącej od co najmniej trzech osób, w tym ilościowo większy składnik żeński, którego cechy są zgodne z cechami profilu DNA M. W. (k.508v.). Jakkolwiek M. W. zeznała przed sądem, że

podniosła przedmiotowy nóż i włożyła do zlewu (k.709) to jednak materiał biologiczny na czubku brzeszczotu noża pochodzący od oskarżonego przekonuje, że to pokrzywdzona użyła noża kuchennego do obrony przed oskarżonym i A.K. K. powodując u tego pierwszego niewielką ranę dłoni. Dopiero próba wyrwania noża przez oskarżonego doprowadziła do powstania na grzbiecie lewej ręce M. W. rany wymagającej zszycia i opatrzenia, ale która żadnych poważniejszych następstw zdrowotnych nie spowodowała (k.711). Powstanie zatem rany ręki u pokrzywdzonej było następstwem skutecznej obrony oskarżonego, który w ten sposób spowodował upuszczenie noża przez pokrzywdzoną na podłogę. Sąd nie dał natomiast wiary zapewnieniu oskarżonego, że telefon komórkowy musiał pozostać w domu (k.114,705) zwłaszcza, że na rozprawie jednocześnie potwierdził zabranie telefonu (k. 705). Podkreślenia wymaga, że oskarżony praktycznie w całości opisał przebieg wydarzeń ze swoim udziałem w miejscowości C. nie pomijając sięgnięcia po nóż przez pokrzywdzoną. Powołanie się na brak wiedzy co do miejsca porzucenia telefonu komórkowego lub niezapamiętanie jakoby żądania wydania pieniędzy i kluczy od samochodu miało miejsce, gdy oskarżony uznał to za korzystne dla siebie. Zeznania Z. K. (k.36v.,742-745), K. K. (k.38v.,745-746) i M. M. (k.40v.,747-748) sąd uznał za wiarygodne nie tylko dlatego, że świadkowie konsekwentnie opisać swoje spostrzeżenia, a ich relacje wzajemnie się uzupełniają i znalazły dodatkowo potwierdzenie w protokole oględzin miejsca (k.24-26) uzupełnionym o materiał poglądowy (k.434-438). Protokół zatrzymania o godz. 14.20 przez policjantów R. D. i M. K. (3) osoby oskarżonego (k.2-3) wraz z protokołami przeszukania oskarżonego i nieletniego A.K. K. (k.13-15,16-18) przekonują, że oskarżony porzucił aparat telefoniczny na polu. Wszak telefonu nie znaleziono w domu, lecz zwrócono go pokrzywdzonej w następstwie skutecznych poszukiwań podjętych przez Z. K. i M. M. na miejscu zatrzymania M. B. przez Policję. W świetle opinii sądowo-psychiatrycznej (k.778-795) stan zdrowia psychicznego M. B. tak w czasie popełniania zarzucanych czynów, jak i w toku postępowania nie wzbudził wątpliwości sądu mimo, że oskarżony podjął w 2015 r. leczenie psychiatryczne potwierdzone załączoną do akt dokumentacją medyczną (k.737). Oceny stanu zdrowia psychicznego M. B. dokonali bowiem biegli lekarze psychiatrzy z długoletnim stażem po uprzednim zapoznaniu się z ową dokumentacją medyczną i w następstwie przeprowadzenia badania z udziałem oskarżonego. Dlatego sąd uznał, że M. B. nie cierpi na chorobę psychiczną, jak też nie jest upośledzony umysłowo, a wprawiając się w stan nietrzeźwości (zwykle upicie alkoholowe) mógł i powinien przewidzieć skutki działania alkoholu na swój organizm, a tym samym działania tej substancji na swoje zachowanie (k.793,794). Sąd podzielił również stanowisko biegłych, że osobowość M. B. kształtuje się nieprawidłowo w kierunku osobowości dyssocjalnej, co rodzi ryzyko, że w przyszłości może popełniać przestępstwa o charakterze agresywnym. Potwierdzeniem tego jest dotychczasowa karalność mającego status osoby młodocianej oskarżonego, co nie powstrzymało go od popełniania kolejnych przestępstw, w tym przy użyciu przemocy. Rzetelność pozostałych informacji dotyczących osoby oskarżonego nie wzbudziła wątpliwości sądu.

W świetle dokonanej powyżej oceny zgromadzonego materiału dowodowego sąd uznał, iż brak jest podstaw do przyjęcia, iż oskarżony M. B. posłużył się nożem wobec pokrzywdzonej M. W.. Użycie przez dwóch napastników groźby oraz przemocy ukierunkowanej na telefon komórkowy trzymany w ręku przez pokrzywdzoną zakończone jego zaborem wyczerpuje znamiona rozboju z art. 280 § 1 k.k. Sąd nie dostrzegł przy tym podstaw do uznania tego rozboju, ale także pozostałych, jako wypadku mniejszej wagi. Wspomnieć należy przy tym, że w tym samym miejscu, ale kilkanaście minut wcześniej oskarżony i nieletni A.K. K. dopuścili się pod nieobecność w domu M. W. kradzieży telewizora, dekodera, torby i komputera, które wynieśli przez okno i pozostawili za balami słomy, czym wyczerpali znamiona przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k. Sąd wykluczył natomiast, aby oskarżony dopuścił się przy użyciu niebezpiecznego przedmiotu w postaci noża w tym samym czasie i w tym samym miejscu, czyli w domu w miejscowości C. dwóch przestępstw, a mianowicie rozboju i usiłowania rozboju. Wszak działanie oskarżonego M. B., gdy przybył z A.K. K. po raz trzeci na posesję, gdzie przebywała pokrzywdzona M. W., było w tym samym czasie i w tym samym miejscu. To zaś przemawia, stosownie do treści przepisu art. 6 k.k., za przyjęciem, że dopuścił się jednego przestępstwa rozboju. Tak zresztą oceniona została ta sytuacja przez Sąd Rejonowy w Płocku, który w postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2017 r. uznał A.K. K. za nieletniego sprawcę czynu karalnego z art. 280 § 1 k.k. i Sąd Okręgowy w Płocku, który postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2017 r. oddalił apelację obrońcy nieletniego (k.516,798). Wprawdzie w opisie czynu przypisanego nieletniemu przyjęto, że działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą grożąc użyciem przemocy wobec M. W. zażądał wydania oszczędności i kluczyków do samochodu, czego nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, a następnie zastosował przemoc poprzez wyszarpięcie z dłoni M. W. telefonu komórkowego marki S., który zabrał w celu przywłaszczenia to jednak sąd rozpoznający sprawę ustalił, że było dokładnie odwrotnie.

Wpierw wysunięte zostało przez oskarżonego i nieletniego żądanie wydania pieniędzy i kluczyków od samochodu, co popchnęło pokrzywdzoną do chwycenia noża, a po jego upuszczeniu w następstwie szarpaniny z oskarżonym, chwycenia za aparat telefoniczny, z którego miała zawiadomić Policję. Wtedy dopiero ponownie padło żądanie wydania pieniędzy i kluczyków. W tej sytuacji żądanie wydania pieniędzy i kluczyków od samochodu należało potraktować, jako współukarane czyny: uprzedni i następczy, gdyż usiłowanie rozboju zostało skonsumowane przez dokonanie rozboju polegającego na wypowiedzeniu przez A.K. K. wobec pokrzywdzonej groźby „kłopotów”, które miałyby ją dotknąć, gdyby zdecydowała się stawić opór, a następnie użycie wobec niej przemocy polegającej na wyrwaniu z ręki aparatu telefonicznego marki (...) o wartości 200 złotych przez M. B., który ów telefon następnie zabrał ze sobą i porzucił dopiero na krótko przed zatrzymaniem przez Policję. Dlatego sąd przypisał oskarżonemu w punkcie I.4, w ramach czynów zarzucanych m.in. w punkcie I i II aktu oskarżenia, popełnienie przestępstwa rozboju nie mając jednocześnie podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia przestępstwa zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia. Tak więc oskarżony i nieletni A.K. K. działając wspólnie i w porozumieniu wpierw użyli wobec pokrzywdzonej groźby natychmiastowego użycia przemocy (wszak napastników było dwóch), a następnie przemocy polegającej na wyrwaniu telefonu z ręki, co musiało sprowadzić się do użycia siły fizycznej wobec trzymającej w rękę telefon komórkowy M. W.. Sąd nie miał podstaw, aby przyjąć, że pokrzywdzona ów aparat telefoniczny wydała napastnikom dobrowolnie lub jedynie pod presją groźby. Telefon komórkowy marki (...) został jej bowiem wyrwany przez M. B.. „Wydaje się, iż obecnie brak jest podstaw do ograniczenia pojęcia użycia przemocy wobec osoby jedynie do takich wypadków, gdy ma ono odpowiednie natężenie, tzn. stwarza niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia osoby, przeciwko której jest skierowana. Skreślenie typu kradzieży szczególnie zuchwałej oraz wprowadzenie do ustawy typu uprzywilejowanego rozboju w postaci wypadku mniejszej wagi – art. 283 (...) stwarza podstawy do szerokiej, zgodnej z zasadami wykładni językowej interpretacji znamienia używa przemocy wobec osoby, pozwalającej przyjąć, że już naruszenie nietykalności cielesnej odpowiednio ukierunkowane, może być uznane za użycie przemocy wobec osoby.” (Kodeks Karny część szczególna pod redakcją A.Zolla Zakamycze 1999 str. 70) „Należy uznać, że spełnia znamiona rozboju zachowanie sprawcy polegające na szarpaniu pokrzywdzonych za odzież, kopaniu ich, bądź uderzaniu. W tym przypadku mamy do czynienia ze stosowaniem przemocy, polegającej na naruszeniu nietykalności cielesnej pokrzywdzonych, która jeśli jest odpowiednio ukierunkowana i stanowi sposób objęcia przez sprawcę władztwa nad rzeczą realizuje znamię użycia przemocy wobec osoby.” (Kodeks Karny część szczególna pod redakcją A.Zolla Zakamycze 1999 str. 71). W tej sytuacji sąd nie miał wątpliwości, że oskarżony M. B. naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonej stosując przemoc odpowiednio ukierunkowaną, czyli aby wejść w posiadanie będącego własnością pokrzywdzonej telefonu komórkowego celem jej zaboru. Oprócz rozboju popełnionego w dniu 12 grudnia 2016 r. w miejscowości C. gm. D. oskarżony M. B. (1) został uznany także za winnego trzech innych rozbojów, a mianowicie tego, że:

- w dniu 8 listopada 2016 r. w P. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym z imienia i nazwiska nieletnim użył przemocy wobec małoletniego K. Z. polegającej na odepchnięciu barkiem, wyrwaniu aparatu telefonicznego z ręki i uderzeniu głową w twarz oraz zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 60 złotych i telefon komórkowy marki „Samsung G. (...)” o wartości 1.200 złotych na szkodę D. Z.,

- w dniu 15 listopada 2016 r. w P. na ul. (...) grożąc wobec małoletniego K. B. użyciem przemocy polegającej na pobiciu zabrał w celu przywłaszczenia kurtkę o wartości 180 złotych na szkodę K. B.,

- w dniu 15 listopada 2016 r. w P. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym z imienia i nazwiska nieletnim użył przemocy wobec małoletniego P. Ł. polegającej na przytrzymaniu rąk oraz zabrał w celu przywłaszczenia poprzez wyciągnięcie z kieszeni kurtki telefon komórkowy marki „Samsung G. (...)” o wartości 650 złotych na szkodę E. M.. Oprócz tego M. B.:

- w dniu 12 grudnia 2016 r. w miejscowości C. gm. D. znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadził samochód marki O. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, czym wyczerpał znamiona przestępstwa nietrzeźwości kierowcy z art. 178a § 1 k.k., zaś w dniu 8 listopada 2016 r. w P. na ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez podpisanie przedwstępnej umowy sprzedaży i wydanie telefonu komórkowego marki „Samsung G. (...)” pracownicy lombardu J. S. wprowadził ją w błąd co do okoliczności, że aparat telefoniczny stanowi jego własność i jest wolny od wad prawnych,

czym doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 250 złotych na szkodę (...) Spółki Jawnej we W., czym wyczerpał znamiona przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. Dodatkowo popełnił wykroczenie kradzieży z art. 119 § 1 k.w. w ten sposób, że w dniu 12 grudnia 2016 r. w D. na ul. (...) dokonał z samochodu marki O. (...) nr rej. (...) kradzieży akumulatora o wartości 150 złotych na szkodę K. G.. Z uwagi na to, że M. B. popełnił 4 rozboje w krótkich odstępach czasu zanim zapadł wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. orzeczono karę w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, a także grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda. Wymierzając oskarżonemu M. B. kary za przestępstwa rozboju uwzględniono, iż posiada status młodocianego, a w konsekwencji na pierwszym miejscu wśród dyrektyw wymiaru kary znajdują się, stosownie do treści przepisu art. 54 § 1 k.k., względy wychowawcze, co stanowi argument za łagodniejszym potraktowaniem sprawcy, czyli zastosowania zmniejszonej represji. Nie kwestionując tego ustalenia wszakże podnieść należy, że nie dostrzeżono podstaw do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary tylko z tego powodu, że popełniając przestępstwa oraz jedno wykroczenie oskarżony ukończył dopiero 18 lat. Wskazać należy, że oskarżony wykazywał przejawy demoralizacji w trakcie realizacji obowiązku szkolnego i próby poprawy jego zachowania spełzły na niczym, o czym przekonuje popełniona w dniu 28 października 2015 r. kradzież mienia na szkodę ojca P. B., co skutkowało skazaniem wyrokiem Sądu Rejonowego w Sierpcu z dnia 22 czerwca 2016 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby wynoszący 2 lata oraz jednoczesnym oddaniem pod dozór kuratora sądowego i obowiązkiem naprawienia szkody (k.688-689). Skazanie, a w szczególności zastosowanie probacji, którą oskarżony winien był potraktować jako ostatnią szansę na zmianę postawy życiowej zostały odebrane przez niego, jako przejaw słabości wymiaru sprawiedliwości, skoro po niespełna czterech miesiącach od daty uprawomocnienia się tego wyroku na przestrzeni krótkiego okresu tj. od dnia 8 listopada 2016 r. do dnia 12 grudnia 2016 r. dopuścił się czterech rozbojów, kradzieży, prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, oszustwa i dwóch wykroczeń wyczerpujących znamiona kradzieży z art. 119 § 1 k.w., przy czym wyrokiem Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 18 maja 2017 r. zapadłego w sprawie o sygn. II W 398/17 za popełnioną w dniu 8 grudnia 2016 r. kradzież butelki whisky (...) został ukarany karą 5 dni aresztu (k.735). W ocenie sądu orzeczona kara 3 lat pozbawienia wolności jest adekwatną do ilości popełnionych rozbojów i nie przekracza stopnia winy. Sąd przy tym miał na uwadze, że przestępstw tych M. B. dopuścił się z zamiarem nagłym (dolus repentinus), który, co trzeba podkreślić, cechuje mniejszy stopień naganności, niż zamiar przemyślany (dolus praemeditatus), gdyż w tym pierwszym przypadku decyzja określonego zachowania zapada w sposób szybki, bez możliwości rozważenia okoliczności, które to mogłyby doprowadzić do innego zachowania. Nadto uwzględniono wysoki stopień szkodliwości społecznej czynów wyrażający się w naruszeniu nietykalności cielesnej ofiar bądź w godzeniu ich wolność, a w konsekwencji utracie przedmiotów przedstawiających dla ich właścicieli realną wartość. Nie bez znaczenia była w tym przypadku motywacja oskarżonego, która każdorazowo skłoniła go do popełniania rozbojów, a mianowicie bezwzględna dążność do łatwego wzbogacenia się kosztem osób słabszych. Jeśli do tego dodać przebiegły, a w przypadku małoletniego K. Z. również brutalny sposób działania to osoba oskarżonego, wobec niechęci do podjęcia pracy, jawi się jako osoba nieprzestrzegająca norm współżycia społecznego. Popadnięcie już wcześniej w konflikt z prawem oraz naganny tryb życia, a także dokonanie rozboju na szkodę M. W. w stanie nietrzeźwości potraktowano jako okoliczności obciążające. Przy wymierzaniu liczby stawek dziennych grzywny uwzględniono stopień zawinienia oraz rozmiar szkód i rozmiar korzyści uzyskanych przez oskarżonego, zaś przy ustaleniu wysokości stawki dziennej warunki osobiste oskarżonego, w tym młody wiek, brak majątku oraz możliwości zarobkowe w przypadku podjęcia pracy. W ocenie sądu orzeczone kary spełnią nie tylko cele wychowawcze, ale i zapobiegawcze. Kierując się tymi samymi kryteriami wymierzono oskarżonemu:

- za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Dodatkowo uznano za właściwe orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 60 złotych D. Z. i 250 złotych (...) Spółce Jawnej we W.. Przy wymierzeniu oskarżonemu kary 2 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. uwzględniono, że oskarżony prowadząc samochód załamał podstawowy przepis art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2017.1260 ze zm.) zakazujący kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości lub podobnie działającego do alkoholu środka mając o godz. 14.41 aż 0,58 mg/

I zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, a więc w czasie, gdy od czasu opuszczenia samochodu upłynęła ponad 1 godzina. Przy czym to awaria podzespołu samochodu spowodowała, że oskarżony z wysokim stężeniem alkoholu w organizmie nie był w stanie kontynuować jazdy. W myśl przepisu art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości w rozumieniu ustawodawcy zachodzi gdy: zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony spożywając wódkę znacząco ten limit przekroczył, a przy tym wsiadł za kierownicę pojazdu nie będącego jego własnością i prowadził go z własnej woli popełniając to przestępstwo z zamiarem bezpośrednim stwarzając tym samym poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa innych osób. Uzupełnieniem sankcji za to przestępstwo było orzeczenie mających aspekt wychowawczy środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat i świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w najniższej możliwej wysokości 5.000 złotych. Wymierzając karę 10 dni aresztu za kradzież akumulatora sąd uwzględnił dyrektywy wymiaru kary z art. 33 k.w. W ocenie sądu tylko najsurowsza z przewidzianych przez ustawodawcę kar jest adekwatną do stopnia winy i szkodliwości społecznej czynu oraz powinna spełnić pokładane w niej cele zapobiegawcze, wychowawcze w zakresie społecznego oddziaływania. W świetle art. 35 k.w. areszt można orzec tylko wtedy, gdy czyn popełniono umyślnie, a za orzeczeniem aresztu przemawia waga czynu lub okoliczności sprawcy świadczą o demoralizacji sprawcy. Motywem popełnienia tego wykroczenia przez M. B. była chęć uruchomienia samochodu, przy czym działał z zamiarem przemyślanym (*dolus praemeditatus*), o czym przekonuje staranny wybór pojazdu, z którego dokonano kradzieży akumulatora. Choć wartość mienia nie może uchodzić za wysoką to jednak nie może być mowy o znikomej szkodliwości społecznej czynu skoro ustawodawca nie zawarł w przepisie art. 5 k.p.w. odpowiednika z punktu 3 art. 17 § 1 k.p.k. Wprawdzie warunki materialne oskarżonego nie mogą uchodzić za dobre, ale jest młody i może podjąć choćby dorywczą pracę fizyczną, co umożliwiłoby mu zaspokojenie własnych potrzeb. Okoliczności łagodzących sąd nie dopatrywał się, zaś do obciążających mających wpływ na długość kary sąd zaliczył uprzednie ukaranie za podobne przestępstwo i popełnienie wykroczenia we współdziałaniu z małoletnim A.K. K. przy czym zarówno popełnienie czynu wspólnie z nieletnim, jak i uprzednia karalność za przestępstwo kradzieży stanowią jaskrawy przejaw postępującej demoralizacji oskarżonego. Skoro bowiem skazanie na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania za przestępstwo kradzieży mienia ojcu nie stało się podstawą dla oskarżonego do analizy swojego postępowania to należało sięgnąć po karę o charakterze izolacyjnym, która uzmysłowi oskarżonemu niecelowość podobnych zachowań w przyszłości. Sąd nie zdecydował się przy tym na warunkowe zawieszenie wykonania kary aresztu, skoro w myśl art. 43 pkt 1 k.w. warunkowego zawieszenia wykonania kary nie stosuje się do sprawcy, który w ciągu dwóch lat przed popełnieniem wykroczenia był już kartany za podobne przestępstwo lub wykroczenie, a nie wystąpiły żadne wyjątkowe okoliczności, które zawieszenie wykonania kary czyniłyby celowe. Jednocześnie za niecelowe sąd uznał orzeczenie obok kary aresztu, zgodnie z treścią art. 24 § 2 k.w. kary grzywny mimo popełnienia wykroczenia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zwłaszcza, że oskarżony przebywał w jednostce penitencjarnej, a po jej opuszczeniu zmuszony będzie dokonać wpłat na rzecz pokrzywdzonych, a także z tytułu orzeczonej grzywny, jak również świadczenia pieniężnego. Wymierzając oskarżonemu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności (najwyższą karę jednostkową) sąd zastosował zasadę pełnej absorpcji mając na uwadze, że oskarżonego należy wychować i dłuższy pobyt w jednostce penitencjarnej (suma kar jednostkowych 4 lata 2 miesiące) mógłby odnieść skutek przeciwny do zamierzonego. Ponadto przestępstwo kradzieży mienia na szkodę M. W. poprzedziło dokonany na jej osobie rozbój, przestępstwo oszustwa było następstwem rozboju w trakcie którego uzyskany został aparat telefoniczny Samsung G. (...), zaś prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości poprzedziło kradzież mienia i rozbój dokonany na szkodę M. W.. Wszystkie zatem „dodatkowe” przestępstwa zostały popełnione w okresie, w jakim został dokonany ciąg przestępstw z art. 280 § 1 k.k. Dodatkowo do okoliczności łagodzących zaliczono deklarowaną na rozprawie wobec pokrzywdzonych skruchę, jak również dobrą opinię z jednostki penitencjarnej (k.694). Na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono okresy rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie (k.2-3,204) przy uwzględnieniu, że od dnia 13 czerwca 2017 r. do dnia 18 czerwca 2017 r. oskarżony odbył karę 5 dni aresztu (k.693,695,735). O dowodach rzeczowych rozstrzygnięto zgodnie z obowiązującymi przepisami. O wysokości wynagrodzenia na rzecz adv. M. M. (5) orzeczono na podstawie § 4 ust. 2 i 3 oraz § 17 ust 2 pkt 5 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez

adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714) mając na uwadze liczbę terminów, wniesiony nakład pracy oraz stopień zawłości sprawy. Brak majątku u oskarżonego, ale też konieczność uiszczenia grzywny, zrealizowania obowiązku naprawienia szkody oraz zapłaty świadczenia pieniężnego nakazywały zwolnienie w całości M. B. od zapłaty kosztów sądowych od niego przypadających, w tym stosownie do treści przepisu art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27. poz. 152), od opłaty w sprawach karnych.